

MODERNI RAUDONKEPURAITĖS ISTORIJA,
PAVERGUSI VIŠO PASAULIO JAUNIMĄ

Mėnulio kronikos

Skarleta

THE NEW
YORK TIMES
BESTSELERIS

marissa meyer

SKARLETAI LEIDŽIANTIS Į GATVELĘ UŽ RIJĖ SMUKLĖS, ANT KE-
leivio sėdynės gulinti jos planšetė skimbtelėjo ir roboto balsas pra-
nešė: „Žinutė madmuazelei Skarletai Benua iš Tulūzos teisėsaugos
departamento Dingusių asmenų skyriaus.“

Šokinėjančia širdimi ji staigiai suktelejo į šoną ir tik per plauką
nejsirėžė dešiniu bortu į akmeninę sieną, tada nuspaudė stabdį
ir galutinai sustojo. Skarleta greitai išjungė variklį, kita ranka jau
griebdama planšetę. Melsva jos ekrano šviesa blausiai atsispindėjo
nuo prietaisų skydo.

Jie kažką išsiaiškino.

Tulūzos policija tikrai ką nors išsiaiškino.

– Priimk! – riktelėjo ji, vos netraiškudama pirštais aparato.

Ji tikėjosi vaizdo ryšio su senelės bylą tiriančiu detektyvu, bet
sulaukė tik paprasčiausios tekstinės pastraipos:

126 t. e. m. rugpjūčio 28 d.

Dėl bylos #AIG00155819, sukurtos 126 t. e. m. rugpjūčio 11 d.

*Šia žinute pranešame EF pilietei Skarletai Benua, gyvenančiai
Prancūzijoje, kad 126 t. e. m rugpjūčio 2 d., 15.42 val., EF pilietės
Mišelės Benua, gyvenančios Rijė, Prancūzijoje, dingimo byla
nutraukta pritrūkus įkalčių, leidžiančių įtarti prievartą ar kitokią*

nelegalią veiką. Išvada: asmuo išvyko laisva valia ir / arba nusižudė.

Byla baigta.

Dėkojame, kad palaikote mūsų įstaigą.

Žinutę palydėjo policijos užsakytas vaizdo įrašas, primenantis visiems laivų pilotams skristi saugiai ir veikiant varikliui visuomet segėti diržus.

Skarleta tol spoksojo į ekranėlį, kol juodos raidės išsiliejo balta-me fone, o iš po kojų prapuolė grindys. Plastikinis planšetės korpusas sutraškėjo jos gniaužtuose.

– Idiotai, – sušnypštė ji tuščiam laivo salonui.

Ekране švytintys žodžiai „Byla baigta“ juokėsi iš jos.

Ji išleido gerklinį riksmą ir tėškė planšetę į laivo prietaisų skydą, tikėdamasi, kad ši subyrės į metalo ir plastiko šipulius. Po trijų gerų smūgių planšetė tik nepatenkinta sumirksėjo. *Idiotai jūs*. Ji numetė daiktą ant grindų ir spyriu atlapojo duris taip, kad pati vos neišvirto į gatvelės prieblandą. Riebalų ir viskio kvapas vos neuždusino, ir ji sulaiškė kvėpavimą stengdamasi protu įveikti pyktį.

Ji nuvyks į policijos nuovadą. Šįvakar jau per vėlu – vadinasi, rytoj. Iš pat ryto. Ji kalbės ramiai ir šaltai, išaiškins jiems, kodėl jų prielaidos klaidingos. Ji privers juos iš naujo pradėti bylą.

Skarleta brūkštelėjo riešu per skenerį šalia laivo liuko ir trūkstelėjo jį smarkiau, negu laivo hidraulinei sistemai būtų patikę.

Ji paaikškins tyrėjui, kad reikia ieškoti ir toliau. Ji privers jį išklaudyti. Ji privers jį suprasti, kad jos senelė neišvyko laisva valia ir kad *tikrai* nenusižudė.

Į laivo galą buvo sugrūstas pustuzinis plastikinių dėžių su daržovėmis, bet Skarleta jų net nematė. Ji buvo už daugelio mylių, Tulūzoje, ir mintyse dėliojo pokalbį. Ji išnaudos visas įtaigos galias, kiekvieną proto kruopelytę.

Jos senelei kažkas nutiko. Kažkas negero, ir jei policija neatnaujins tyrimo, ji kreipsis į teismą ir tie mulčiai su varške vietoj smegenų daugiau niekada gyvenime nebedirbs detektyvais.

Ji paėmė į abi rankas po raudoną blizgantį pomidorą, apsisuko ant kulnų ir sviedė į mūrinę sieną. Sultys ir sėklytės ištiško ant šiukšlių krūvų, laukiančių spaustuvo.

Tai buvo geras jausmas. Skarleta čiupo dar vieną, įsivaizduodama skeptišką tyrėjo miną, kai ji paaiškins, kad senelei *nebūdinga* tiesiog imti ir pranykti. Ji įsivaizdavo, kaip pomidorai ištykšta ant jo patenkinto veid...

Kai buvo sunaikintas ketvirtas pomidoras, atsivėrė durys. Skarleta jau siekė penkto, bet pamačiusi į staktą atsirėmusį smuklės savininką sustingo. Džilis žiūrėjo į košę, padarytą ant savo pastato sienos, o siauras jo veidas blizgėjo.

– Tikiuosi, čia ne *mano* pomidorai.

Ji patraukė ranką nuo dėžės ir nusišluostė į purvinus džinsus. Jautė nuo veido kylančias karščio bangas ir netolygų savo širdies dunksėjimą.

Džilis nusibraukė prakaitą nuo beveik nuplikusios galvos ir įbedė į ją savo įprastinį niaurų žvilgsnį.

– Tai kaip?

– Ne tavo, – burbtelėjo ji. Iš esmės tai buvo tiesa – kol jis neužmokėjo, pomidorai tebe priklausė jai.

Jis suniurnėjo:

– Tada tik nuskaitysiu nuo užmokesčio tris universalus už suterštą sieną. O dabar, jei jau baigei taiklumo pratybas, gal malonėtum atnešti ir man to gero. Jau porą dienų maitinu žmones suvytusiomis salotom.

Jis šmurkštelėjo atgal į restoraną, palikęs duris praviras. Į gatvelę plūptelėjo indų tarškesys ir žmonių juokas, tokie keistai įprasti garsai.

Skarletos pasaulis byrėjo į šipulius, bet niekas to nepastebėjo. Jos močiutė pradingo, bet visiems nuspjaut.

Ji atsigręžė į liuką, suėmė už kraštų pomidorų dėžę ir ėmė laukti, kol po šonkauliais nustos baladotis širdis. Galvoje tebeskambėjo žinutės žodžiai, bet mintys jau darėsi aiškesnės. Pirmoji pykčio banga subliūško kartu su pomidorais.

Kai galutinai įveikė drebulį ir jau galėjo normaliai įkvėpti, ji padėjo pomidorus ant „Russet“ veislės bulvių ir iškėlė abi dėžes iš laivo.

Nardydama tarp virėjų su besispjaudančiomis keptuvėmis, Skarleta pasiekė vėšų podėlį. Užstūmė dėžes ant lentynų, daugybę sykių žymėtų flomasteriu.

– *Bonjour**, Skarle!

Skarleta nubraukė plaukus nuo prakaituoto kaklo ir atsigręžė.

Tarpdury stovėjo išsišiepusi Emilė, o iš žibančių akių buvo aiškiai matyti, kad nori pasidalyti paslaptimi, tačiau pamačiusi Skarletos veidą iškart žengtelėjo atgal.

– Kas...

– Nenoriu apie tai kalbėti.

Pranėrusi pro padavėją, ji patraukė atgal į virtuvę, bet Emilė tik krenkstelėjo ir nurisnojo iš paskos.

– Tai ir nekalbėk. Vis tiek smagu, kad atskridai, – jau lauke tarė Emilė ir įsikibo Skarletai į parankę. – Nes jis sugrįžo.

Emilės veidą gaubė angeliškos garbanos, bet šypsnyš leido numanyti, kad jos mintys tikrai nebuvo tyros.

Išsilaisvinusi Skarleta paėmė dėžę su pastarnokais bei ridikais ir įbruko padavėjai. Į šios žodžius ji nieko taip ir neatsakė, nes jai nė per nago juodymą nerūpėjo, kas tas *jis* ir kodėl taip svarbu, kad jis sugrįžo.

* Laba diena, labas (*pranc.*).

– Na ir puiku, – burbtelėjo kraudama į krepšį raudonusius svogūnus.

– Nejaugi pamiršai? Nagi, Skarle, aš kalbu apie tą gatvės kovotoją, apie kurį pasakojau tau praeitą... oi, pala, gal ne tau, o Sofijai.

– *Gatvės* kovotoją? – Skarleta stipriai užmerkė akis, pajutusi kaktoje skausmingą tvinkšėjimą. – Em, tu *rimtai*?

– Nebūk tokia. Jis mielas! Jis čia ateina beveik kasdien ir vis atsisėda mano pusėje, o juk tai šį tą reiškia, kaip manai? – Skarletai nieko neatsakius, padavėja nuleido dėžę ant žemės ir išsitraukė iš prijuostės kišenės pakelį kramtamosios gumos. – Jis visuomet sėdi tyliai ramiai, ne taip, kaip Rolandas su savo šutve. Man atrodo, jis drovus... ir vienišas, – ji įsimetė gabaliuką į burną ir pasiūlė gumos Skarletai.

– Drovus gatvės kovotojas? – Skarleta rankos mostu atsisakė gumos. – Ar bent pati girdi, ką sakai?

– Turi jį pamatyti, kitaip nesuprasi. O jo akys... – Emilė pavėdavo pirštais veidą, vaidindama, kad ją ištiko širdies smūgis.

– Emile! – Tarpdury vėl išdygo Džilis. – Baik malti liežuviu ir eik dirbt. Tavęs pageidauja ketvirtas staliukas.

Jis dėbtelėjo į Skarletą, nebyliai perspėdamas, kad nuskaitys iš užmokesčio ir daugiau universalų, jei ji nesiliaus blaškusi jo darbuotojų, o tada, nelaukęs atsako, sugrįžo atgal. Emilė parodė liežuvį.

Prispaudusi krepšį su svogūnais prie klubo, Skarleta uždarė liuką ir prisispaudė pro padavėją.

– Ar ketvirtas staliukas ir yra *jis*?

– Ne, jis prie devinto, – suniurnėjo Emilė, imdama į glėbį šakniavaisius. Joms žingsniuojant per garų pilną virtuvę, Emilė aiktelėjo. – Ak, kokia aš žioplą! Jau visą savaitę ruošiausi pasiteirauti, kaip reikalai su tavo *grand-mère**. Ar kas nors paaiškėjo?

* Senelė (*pranc.*).

Skarleta sukando dantis, o žodžiai iš žinutės dūzgė galvoje kaip širšių spiečius. *Byla baigta.*

– Ne, nieko naujo, – atsakė ji, džiaugdamasi, kad toliau kalbėtis neleido vienas su kitu susišūkaujantys virėjai.

Emilė nusekė ją iki podėlio ir padėjo savo nešulį. Skarleta skubiai rūšiavo krepšius, bijodama, kad padavėja puls jos guosti. Emilė, kaip pridera, ištarė „nesijaudink, Skarle, ji sugrįš“ ir patraukė atgal į smuklę.

Skarletai nuo dantų griežimo paskaudo žandikaulį. Visi kalbėjo apie jos senelę kaip apie pabėgusią katę, kuri išalkusi vis tiek paršliūkims namo. *Nesijaudink. Ji sugrįš.*

Bet ji buvo dingusi jau daugiau nei dvi savaites. Pranyko neatsisveikinusi, neatsiuntusi žinutės ar kitaip neperspėjusi. Ji praleido aštuonioliktaįjį Skarletos gimtadienį, nors produktus jos mėgstamiausiam citrininiam tortui buvo supirkusi jau prieš savaitę.

Nė vienas samdinys nematė jos išeinančios. Nė vienas darbininkas androidas neužfiksavo nieko įtartino. Jos planšetę Skarleta rado paliktą namie, tačiau iš aptiktų žinučių, kalendoriaus ar tinklo naršymo žurnalo nieko nepaaiškėjo. Jau vien tai, kad senelė dingo be jos, atrodė įtartina. Niekas niekur neidavo be planšečių.

Bet ne tai baisiausia. Ne palikta planšetė ar neiškeptas tortas.

Skarleta rado ir savo senelės tapatybės lustą.

Tapatybės lustą. Suvyniotą į kruviną marlę ir paliktą tartum ryšulėlį virtuvėje ant stalviršio.

Tyrėjas aiškino, kad žmonės taip daro prieš pabėgdami iš namų – išsipjauna savo tapatybės lustus. Jis ištarė tai tokiu tonu, lyg būtų ką tik išaiškinęs visą paslaptį, bet Skarleta sumetė, kad dauguma grobikų turbūt irgi žino šią gudrybę.

SKARLETA RADO DŽILĮ PRIE KAITLENTĖS, LIEJANTĮ BEŠAMELIO padažą ant sumuštinio su kumpiu. Ji apėjo kaitlentę, šuktelėjo, kad patrauktų jo dėmesį, ir sulaukė pikto žvilgsnio.

– Aš baigiau, – mėgdžiodama jo miną režė ji. – Ateik ir pasirašyk, kad priėmei siuntą.

Džilis prikrovė šalia sumuštinio kepintų bulvyčių ir nustūmė lėkštę plieniniu paviršiumi link jos.

– Nunešk šitą prie pirmo atitverto stalo, o aš per tą laiką sutvarkysiu aktą.

Skarleta pasišiaušė.

– Aš nesu tavo padavėja, Džili.

– Džiaukis, kad nepristačiau tavęs su šepėčiu prie lauko sienos, – atkirto jis ir atsuko jai kadaise baltų, bet per daugelį metų nuo prakaito pageltusių marškinių nugarą.

Skarletai niežėjo nagus šveisti sumuštinį jam į pakaušį ir palyginti vaizdą su ištaškytų pomidorų, bet šiuos svaiciojimus greitai išstūmė griežtas senelės veidas. Kaip ji nusiviltų, jei grįžusi namo sužinotų, kad Skarleta per pykčio protrūkį prarado vieną ištikimiausių klientų.

Paėmusi lėkštę Skarleta išdundėjo pro virtuvės duris, bet tik tik šios užsitrenkė už nugaros, jos vos nepargriovė vienas padavėjas. Rijė smuklė nebuvo maloni vieta – grindys purvinos, baldai pigūs ir tarpusavy nederantys, ore tvyrojo pridegusių riebalų smarvė.

Bet mieste, kur gėrimas ir liežuvavimas buvo mėgstamiausias laisvalaikio užsiėmimas, lankytojų jai netrūko, ypač sekmadieniais, kai aplinkinių ūkių samdiniai ištisą parą galėjo nesirūpinti jiems patikėtais pasėliais.

Belaukiant, kol tarp žmonių atsiras plyšys, Skarletos dėmesį patraukė už baro įtaisyti terminalai. Visi trys rodė tą patį įrašą, kuris praeitą vakarą užtvindė visą tinklą. Visi kalbėjo apie Rytų Sandraugos kasmetinę puotą, į kurią kaip garbės viešnia buvo pakviesta Lunos karalienė; į pokylį prasmuko viena mergina kiborgė ir, supyškinusi keletą sietynų, kėsinosi nužudyti pačią karalienę... o gal ką tik karūnuotą imperatorių. Ekrane buvo matyti sustabdytas kadras su pritrauktu merginos vaizdu; jai ant veido rudavo purvo dėmės, o šlapi plaukai buvo netvarkingai surišti į uodegą. Keista, kaip ją išvis įleido į karališkąją puotą.

– Reikėjo pribaugti, kai nusirito nuo tų laiptų, – pareiškė Rolandas, nuolatinis smuklės lankytojas; atrodė, kad jis jau nuo pietų prilipęs prie baro. Jis ištiesė pirštą ir pavaizdavo, kad šauna. – Būčiau suvaręs kulką tiesiai į galvą. Ir sudie.

Pasigirdus pritariančiam kitų girtuoklių murmesiui, Skarleta užvertė akis ir prasibrovė prie pirmo atitverto stalo.

Ji iškart atpažino Emilės gražuolį gatvės kovotoją, iš dalies dėl daugybės randų ir mėlynių ant jo rusvos odos, bet labiausiai dėl to, kad jis buvo vienintelis nematytas veidas smuklėje. Jis buvo labiau apšepęs, nei galėjai įsivaizduoti iš Emilės alpėjimo: plaukai netvarkingais kuokštais styrojo į visas puses, o apie vieną akį vešėjo šviežia mėlynė. Po stalu abi kojos šokčiojo kaip prisukamosios lėlės.

Priešais riogsojo trys taukuotos lėkštės, kuriose voliojosi vien kiaušinių gabaliukai ir nejudinti salotų bei pomidorų griežinėliai.

Ji net nepajuto, kad spokso į jį, kol jis pats nenukreipė žvilgsnio tiesiai į ją. Jo akys buvo neįprastai žalios, kaip neprinokusios vy-

nuogęs. Skarleta tvirčiau suspaudė lėkštę ir staiga suprato, dėl ko Emilė alpėjo. *O jo akys...*

Prasibrovusi pro spūstį, ji padėjo sumuštinį ant stalo.

– Ar jūs užsisakėte *le croque monsieur*?

– Ačiū.

Jo balsas ją nustebino, jis buvo visai ne garsus ir kimus, kaip ji tikėjosi, o netgi ganėtinai tylus ir baugštus.

Gal Emilė buvo teisi. Gal jis tikrai drovus.

– Gal atnešti jums iškart visą paršą? – paklausė ji surinkusi tris tuščias lėkštes. – Padavėjams tada nereikėtų taip dažnai lakstyti pas jus.

Jo akys išsiplėtė ir akimirką Skarleta jau pamanė, kad jis paklaus, ar tai tikrai įmanoma, bet tada jis vėl sutelkė dėmesį į sumuštinį.

– Pas jus geras maistas.

Ji vos susilaikė neprunkštelėjusi. „Geras maistas“ ir „Rijė smuklė“ – šios dvi frazės jos galvoje kartu nederėjo.

– Po kovų turbūt kaip reikiant išalksti.

Jis neatsakė. Vis čiupinėjo gėrimo šiaudelį, o nuo kojų jau ėmė purtytis ir pats stalas.

– Na, tai skanaus, – palinkėjo ji ir surinko indus. Bet tada apsigalvojo ir pakreipė lėkštes į jo pusę. – Ar tikrai nenori pomidorų? Jie skanesni nei pats sumuštinis, užauginti mano darže. Salotos irgi, tik jos nebuvo tokios suvytusios, kai nuskyčiau. Tiek to, salotų gali nevalgyti. Bet kaip dėl pomidorų?

Kovotojo veidas šiek tiek aprimo.

– Niekada nesu jų ragavęs.

Skarleta pakėlė antakį.

– *Niekada?*

Kiek padvejojęs, jis padėjo stiklinę, paėmė du pomidorų griežinius ir susigrūdo į burną.

Vidury kąsnio veidas sustingo. Jo žvilgsnis nukrypo į toli, atrodė, kad prieš nurydamas jis kažką galvoja.

– Ne to tikėjaisi, – tarė jis vėl atsisukęs į ją. – Bet man patiko. Ar galėčiau užsisakyti dar?

Ji pataisė rankoje indus, kad nenuslystų sviestinis peilis.

– Žinai, tiesą sakant, aš čia nedir...

– Na štai! – kažkas šūktelėjo prie baro, ir visa smuklė subruzdė. Skarleta kilstelėjo galvą į terminalus. Jie rodė vešlų sodą su bambukais ir lelijomis, žerinciais po nesenos liūtis. Didžiuliais laiptais iš pokylių salės liejosi šilta rausva šviesa. Virš durų kabėjo apsaugos kamera, nukreipta į ilgus ant tako krentančius šešėlius. Buvo labai gražu. Labai ramu.

– Statau dešimt universalų, kad viena tokia merga ant tų laiptų tuoj pames koją! – kažkas šūktelėjo ir sukėlė prie baro juoko bangą. – Ar tikrai niekas nenori lažintis? Nagi, ar daug šansų, kad aš laimėsiu?

Netrukus ekrane pasirodė kiborgė. Ji išlėkė pro duris ir nuskuodė laiptais žemyn, saurdydama sodo idilę savo plevėsuojančia sidabrine suknele. Skarleta sulaukė kvapą, žinodama, kas bus toliau, bet vis tiek krūptelėjo, kai mergina suklupo ir pargriuvo. Ji nusirito laiptais ir nepatogiai išsitiesė apačioje ant žvyro takelio. Nors jrašas buvo be garso, Skarleta įsivaizdavo, kaip mergina šnopuoja atsivertusi ant nugaros ir spoksodama į duris. Ant laiptų nutįso šešėliai – viršuje išdygo kelios neaiškios figūros.

Skarleta jau ne sykį buvo girdėjusi tą istoriją ir iškart surado ant laiptų tebegulinčią dingusią pėdą, blizgančią pokylių salės šviesoje. Metalinę kiborgės pėdą.

– Kalba, kad ta iš kairės – karalienė, – pasakė Emilė. Skarleta pašoko, nes negirdėjo padavėjos prieinant.

Princas – ne, dabar jau imperatorius – nutykino laiptais žemyn ir pasilenkęs pakėlė pėdą. Mergina timptelėjo suknelės apačią virš

blauzdos, bet iš metalinio protezo kyšančių laidų paslėpti nepavyko.

Skarleta buvo girdėjusi gandų. Buvo patvirtinta ne tik kad mergina lunarė, – nelegali imigrantė, kelianti pavojų žemiečių visuomenei, – pasirodo, ji dar mėgino ir apkerėti imperatorių Kajų. Vieni manė, kad ji siekia valdžios, kiti – kad turtų. Treti tikėjo, kad ji mėgino įpliekti jau seniai bręstantį karą. Kad ir kokie buvo merginos ketinimai, Skarletai nejučia jos pagailo. Šiaip ar taip, ji tik pauglė, jaunesnė net už pačią Skarletą, o gulėdama ten prie laiptų atrodė tikrai apgailėtina.

– Lyg ir norėjai ją pribaugti? – šūktelėjo vienas vyrukas prie baro.

Rolandas nusitaikė pirštu į televizorių.

– Kaip tik taip. Gyvenime nesu matęs nieko bjauresnio.

Baro gale kažkuris pasilenkė į priekį, kad galėtų pažiūrėti į Rolandą.

– O aš gal ir nesutikčiau. Ji atrodo visai mielai vaidindama nekaltą, bejėgę mergelę. Gal, užuot išsiuntę atgal į Mėnulį, galėtų perleisti ją man?

Girtuokliai nusikvatojo. Rolandas pliaukštelėjo delnu per barą, net padažinė sutarškėjo.

– Manau, lovoje būtų smagu su ta jos geležine koja!

– Kiaulė, – sumurmėjo Skarleta, bet jos komentarą užgožė griausmingo juoko pliūpsnis.

– Aš visai mielai prie jos pasišildyčiau! – pridūrė dar vienas balsas, ir visoje smuklėje iš linksmybės sudrebėjo stalai.

Skarletai gerklę vėl sugniaužė pyktis ir ji nutėškė indus atgal ant stalo. Nekreipdama dėmesio į nustebusius aplinkinių veidus, ji prasibrovė pro minią ir apėjo barą.

Priblokštas barmenas tik stebėjo, kaip Skarleta nustumia į šalį kelis alkoholinių gėrimų butelius ir užlipa ant baro, kuris tęsėsi

palei visą sieną. Iškėlusi ranką ji atidarė skydelį sienoje po lentyna su konjako taurėmis ir ištraukė tinklo kabelį. Visi trys ekranai užgeso, rūmų sodas ir kiborgė pranyko.

Aplink sugriaudė nepritariantys balsai.

Skarleta atsisuko į publiką ir netyčia paspyrė butelį vyno. Šis nukrito ant žemės ir sudužo, bet Skarleta mojavo įsiau drinusiai miniai kabeliu ir beveik nieko negirdėjo.

– Turėkit nors kiek padorumo! Tos merginos laukia mirties bausmė!

– Jinai lunarė! – sušuko viena moteris. – Ji *nusipelnė* mirties bausmės!

Jos nuomonė sulaukė pritarimo, išreikšto linkėjimais ir Skarletai į petį paleista duonos kriaukšle. Ji įrėmė rankas į klubus.

– Jai tik šešiolika.

Tada kilo tikra audra, tiek vyrai, tiek moterys stojosi ir puolė rėkti apie lunarius, blogį ir apie tai, kad „ta mergšė juk bandė nužudyti Sąjungos lyderį!“

– Nagi, nagi, žmonės, raminkitės! Pagailekit vargšės Skarletos! – šūktelėjo Rolandas, sprendžiant iš kvapo, išdrąsėjęs nuo viskio. Jis ištiesė rankas į besistumdančią minią. – Visi žinom, kad beprotystė – jos giminės bruožas. Iš pradžių pabėga ta sena višta, o štai, žiūrėk, Skarlė jau gina lunarių teises!

Pro Skarletos ausis praūžė patyčių ir juoko gūsis, bet jį prislopino galvoje tvinkčiojantis kraujas. Ji pati nepastebėjo, kaip nulipo ant žemės ir šluodama iš kelio butelius bei taures atsidūrė baro viduryje, o jos kumštis pats susirado Rolando ausį.

Jis unkštelėjo ir atsisuko į ją:

– Kas per...

– Mano močiutė ne beprotė! – ji griebė jį už atlapų. – Ar taip ir pasakei tyrėjui? Kai jis tave apklausė? Pasakei jam, kad ji pamišusi?